

ՀԱ ԱՐԿ ՆՁՆ ՆՄ ԴՅՈՒՆ՝ ՆԵՂ ՎՈՒՄ՝ ԱՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԼՈՒ ԼԼԸ — ԵՂՈՒ՝ ԼԸ — ՆԸՈՒ՝ ԼԸ
ՕՇՈՒՆ ՆՈՒ ԵՂ ՇԵՒՄՆ Է ՀՆ ՀՈՒՄ ԿՈՒՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԼՈՒ ՕՇՈՒՆ Է ԸԼ — ԼՈՒ ԱՐԿՈՒՆ ԷՒ՝
ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԷՂ ԱՐԿ ՆՄ ՕՇՈՒՆ՝ ԼՈՒՄ ԱՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԼՈՒ ՕՇՈՒՆ՝ ՀՈՒ ԼԸ ԵՂՉՈՒԼ —
ՍԻՄ ԵՍ՝ ԼԸ ԵՒԻԸԼ ԹԷ ԶԵՒՆՈՒԼ — ԶԵՒՆՈՒ՝ ԸՂ ՆՈՒ ԵՂՈՒՆ՝ ԼԸՈՒ ՕՇՈՒՆ — ՆՈՒ ԱՐԿ
ԱՐԿ ՆՄ ԼԸՈՒ ԼՈՒ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ՕՇՈՒՆ ԵՍ՝ ԵՂՈՒ՝ ՕՇՈՒՆ — ՀՈՒ ԱՐԿ ԼԸՈՒ Է ՀՈՒՆ ՕՇՈՒՆ

Ե
Ս
Օ
Ը

ԼԸՈՒՆ ՆՄ ԵՂՈՒՆ ԲՁՅՈՒՆ ՆՈՒ ՀԻ ՎՈՒՄ ՆԷ՛ ԵՒՄՀԱՒ ԱՒՆ
ՀՎՈՒՄ ՆԷ՛ ԵՒԼԿ ՎՈՒՆ ՊԵՒՄՈՒՆ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԸՂ ԷՂՈՒՆ ԵՂՈՒՆ
ՍԻՄ ԸԼ ԵՂՈՒՆ ԵՂՈՒՆ ԸՈՒՆ՝ ԵՂՈՒՆ ԸԼ ԵՂՈՒՆ ԸՈՒՆ ՆՈՒ
ՔԼՀՈՒ ԸՈՒՆ՝ ԵՂՈՒՆ ԸԼ ԵՂՈՒՆ ՆՈՒ ՎՈՒՆ ԷՂՈՒ ՆՁՆ ՆՄ
ՆՈՒ ՀԻ ՎՈՒՄ ՆԷ՛ ԵՒՄՀԱՒ ԱՒՆ ՎՈՒՆ ՆՈՒ ԸԼ ԵՂՈՒՆ ՆՈՒ
ՆՈՒՆ ՀՎՈՒՄ ՆԷ՛ ԵՒԼԿ ՎՈՒՆ ՊԵՒՄՈՒՆ ԸԼ ՀԻՄԵՆՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԼԸՈՒՆ ԸԼՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՂՈՒՆ ԸԼ ԸՂՈՒՆ ՆՈՒՆ
ԸԼ ԸՈՒ ՀՈՒ ԱՐԿ ՆՁՆ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ՆԵՂ ՎՈՒՄ ԱՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ
ՀՈՒ ԸԼ ԵՂՉՈՒԼ ՀՈՒ ՀՈՒՄ ՊԵՒՄԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԼՈՒ ՕՇՈՒՆ
ԷՂՈՒ ԱՐԿ ՆՄ ՕՇՈՒՆ ԸՈՒՄ ԱՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԸՈՒ ՕՇՈՒՆ
ՊԵՒՆ ԵՍ՝ ԸՈՒՆ ԵՒԻԸԼ ԹԷ ԶԵՒՆՈՒՆ ՆՈՒ ԱՐԿ ՆՄ ԴՅՈՒՆ
ՆՈՒ ԸԼ ԸՈՒՆ ՀՈՒՄ ԸՈՒՆ ՀՈՒ ԱՐԿ ԸՈՒՆ ՀՈՒՆ ՕՇՈՒՆ

Ը
Ս
Օ
Ը
Ս
Օ
Ը
Ս
Ը
Օ
Ը
Ս
Ը
Օ
Ը

ԸՈՒՆ
ՎՈՒՆ ԸՈՒՆ՝ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸԼ ՎՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ՆՄ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ՎՈՒՆ ԱՐԿ ՆՁՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ

ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ

ԸՂՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ (ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ) ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ՆԵՂ ՆԷ՛ ԱՐԿՈՒՆ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԱՐԿՈՒՆ ՆՄ ԸԼ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ՆՈՒ ԱՐԿՈՒՆ ՆՄ ԴՅՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ՊԵՒՄԿ ՎՈՒՆ ԱՐԿՈՒՆ ՆՈՒ ՀԻ ՎՈՒՄ ՆԷ՛ ԵՒՄՀԱՒ ԱՒՆ ՎՈՒՆ
ՎՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ

ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ
ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ

ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ ԸՈՒՆ

0133720133 0805021353

שְׁנֵה וַיֹּלֶד בְּנִים וּבָנוֹת: כ וַיְהִי-תָרַח שִׁבְעִים
 שְׁנֵה וַיֹּלֶד אֶת-אַבְרָם אֶת-גְּחֹר וְאֶת-הָרָן: כו וְאֵלֶּה
 הַתּוֹלְדֹת תָּרַח תָּרַח הַזֶּלֶד אֶת-אַבְרָם אֶת-גְּחֹר
 וְאֶת-הָרָן וְהָרָן הַזֶּלֶד אֶת-לֹאֵם: כח וַיָּמָת הָרָן
 עַל-פְּנֵי תָרַח אָבִיו בְּאֶרֶץ מִלְכָּהּ בְּאֹר פְּשִׁידִים:
 כמפסור כט וַיִּקַּח אַבְרָם וְנָחֹר לָהֶם נָשִׁים שֵׁם
 אִשְׁת־אַבְרָם שָׂרָי וְשֵׁם אִשְׁת־גְּחֹר מִלְכָּה בַת-הָרָן
 אֵבֶי-מִלְכָּה וְאָבִי יִסְכָּה: ל וְתָהִי שָׂרָי עַקְרָה אֵין
 לָהּ וְלָד: לא וַיִּקַּח תָּרַח אֶת-אַבְרָם בְּנוֹ וְאֶת-לֹאֵם
 בֶּן-הָרָן בֶּן-בְּנוֹ וְאֶת שָׂרָי כַּלְתּוֹ אִשְׁת־אַבְרָם בְּנוֹ
 וַיֵּצְאוּ אִתָּם מֵאֹר פְּשִׁידִים לָלֶכֶת אֶרֶץ כְּנָעַן
 וַיָּבֹאוּ עַד-חָרָן וַיֵּשְׁבוּ שָׁם: לב וַיְהִי יְמֵי-תָרַח חֲמִישֵׁ
 שָׁנִים וּמְאַתִּים שְׁנֵה וַיָּמָת תָּרַח בְּחָרָן: פ פ פ

קנ"ג פסוקים. צלל"ל סימן. אב"י וסכ"ה ל"ט סימן: ומפסורין רני עקרה ציטעה סימן כ"ד:
 תר"א (בו) ואלה תולדות. עם (בש) ויקח. עם אבי מלכה. מנלה יד. יסכה. עם סנהדין סט: (ה) וחיה שרי. יצמות
 מד. פ. הוה פ. שלם ק.

כשהוליד את ארפכשד שנמס אחר המעול: (כח) על פני תרח אביו. צמיי אציו. ומדרש אברהם
 י"ח ע"י אציו מות שקצל מרח על אברהם בנו לפני נמרוך על שכמת את ללמוי והסליכו לכשנו
 רש"י
 העמק דבר
 צלל, ומסר למ"ד הפעל, ומלשון יבל ומסר פ"ח אברהם בזה אשר גם נמור יקח לו את מלכה
 הפעל, מש"ה בא השם צמי צמיי"ן, ועי' מש"כ לנשה: ואבי יסכה. אחרי שלא מוכר ארדום
 לעיל [ה' כ"ט] על שם נח: (כט) ויקח אברהם. יסכה שום ענין, מנאר מוח לנסכה היא שרה.
 ויקחו מנעני, אלא פ"י ויקח אברהם שהשמדל ומוכרה יסכה בשם הוא כאלו לצאר מנעו לא

11

ית אברהם ית גחור וית הרן והרן אומרי ית מנחם פת ומנחם ית מנחם ית מנחם
 בארעא ילדויהויה בארעא דכסדאי: כט וגסיב אברהם וגחור להון נשין שום או
 אברהם שרי ושום אפת גחור מלכה בת הרן אבויהא דמלכה ואבויהא ד'קסע
 ל ויתות שרי עקרה לית לה לך: לא ודבר תרח ית אברהם בריה וית לזמ ער ו
 פר בריה וית שרי פלמיה אפת אברהם בריה ונפקו עמוהון בארעא דכסדאי לקמיה
 לארעא דכנען ואתו עד תרן ויתבו תמן: לב יהו יומי תרח תרח מאמן וחמש ש
 ומות תרח בחרן: פ פ פ

השל והכן יושב ואומר צלנו אם אברהם נמח אני משלו ואם נמרוך נמח אני משלו וכשעל את
 אמרו לו להרן משל מי אמה אמר להם הן משל אברהם אני השליכיהו לכשן השל וגשיר ו
 אור כשדים (ב"ר). ומנחם פילש אור בקנה וכן צאורים כדו ה' (שעיה כ"ד) וכן מנחם
 לפעמי (שם י"ח). כל מור ונקע עמוק קרוי אור: (כט) יסכה. זו שרה על שם שמונה ע
 הקודש והשלל סוכין ציפיה (ס"א כמו שאלמר וילאו אומה שרי פרעה). ועוד יסכה הוא ל
 נסוכות וכן הוא בסנהדרין להדיל כמו שרה לשון שרה: (לא) ויצאו אתם. וילאו מרח וזו
 עם לוח ושרי: (לב) וימת תרח בחרן. לאמר שילא אברהם ממחן ועל לחרן כנען וזו
 יוסר מששים שנה שהרי כמצי ואברהם בן מנחם שנים ושענים שנה צללמו ממחן ומרח בן ש
 שנה היה כשעולד אברהם הרי קמ"ה למח בשילא אברהם ממחן עדיין משנחמו הירי
 ולמה הקדים הכמוז מיתמו של מרח ליפאמו של אברהם שלא יהא הדבר מפורסם לכל ויק
 לא קיים אברהם את כבוד אציו שהנימו זקן והלך לו לפיכך קראו הכמוז מתי. (ס"א) ו
 שהרשעים קף במייהם קרויים מתיים והלדקיים קף במיתמן קרויים מתיים שאלמר וציהו בן י
 בן איש חי (שמולל ב' כ"ג): בחרן. הנו"ץ הפוכה לומר לך עד אברהם מרון חף של מחן

חפצת פרישת אלה תולדות נח
 העמק דבר
 לקחו אברהם ומנחם האמות כדרך גזילמן מלכה הקדש שהיא לאויה לאברהם, מה שאין בן ג
 הצניעה לאברהם הצבור, [ולמע"ג דפ"ן בן סורר] נשא את מלכה בשביל שהיא גם הן ה
 (סנהדרין ס"ט ב') לזד בגמי לומר דמנחם ה' (לא) ויקח תרח את אברהם בנו וגו' ו
 גדול מאברהם, זה אינו אלא דימוי דלפטר שהוא ארצה כנען. אע"ג שלא היה עוד מאמ
 כן, אצל לפי הפסע אברהם הוא הצבור, ושרי לאברהם אציו, מכ"מ כבר היה העני
 למנחם, אלא משום שרה היא יסכה שסכה ברומ השמים והלא מרחקו קדושת הארץ, וענ
 הקדש שהיא לאויה אך לאברהם, [כנען גם רב להלן ס"ו ז', והא דכמצי ויקח מרח וגו', א
 מסדא שאמרה צקטומה שראויה לרצא ולרמי דעיקר רעון אומה ילאה היה אציו וענ
 בר חמא (ב"ב י"ב ב'), על בן נמהפכו ולקח מכ"מ כיון שהיה אברהם שקוב ברעיותו אלתי
 נמנח את מלכה, ומש"ה לא כמצי על שרה או חממות, ולא יוכל להסגיו נמעה הוא ווי
 ומלכה צנוח הן, משום שאברהם לא נשא את על בן מנחם הנמעה לאציו והוא לקח ו
 שרה בשביל שהיא גם הן המה אלא ברומ אברהם וכל הכנענה על ידו:

הָאָמְרָא אֲמַר לְשׁוֹנֵי נַעֲרָיו רֹאִים אֲתָם מַה שְׂאֵנִי רֹאֶה אֲמַרְוּ לִי לָאֵו אֲמַר הוֹאִיל וְחֲמוּר אֵינִי רֹאֶה וְאֲתָם אֵינְ אֲתָם רֹאִים לְשׁוֹנֵי לְכֶם פַּה עִם הַחֲמוּר וּמִנֵּי שְׂהַעֲבָדִים דְּזִמְיָן לְבַהֲמַה מְהֵבָא לְשׁוֹנֵי לְכֶם פַּה עִם הַחֲמוּר עִם הַחֲמוּר רַבְּנָן מְלִי מְהֵבָא מִמְּשָׁן תוֹרָה שְׂנַאֲמַר (שְׁמוֹת כ' ט"ז) שְׁלֹשֶׁת לְמִי לֵה תַעֲבַד וְעֵשִׂיתָ כָּל מְלָאכְתָּךְ נְגִי אֲתָה וּבְנֵיךָ וּבְנֵיךָ וְעַבְדֵיךָ וְאֲמַתְךָ וּבְהֵמָתְךָ אֲמַר ר' יַעֲקֹב עֲתִיד הַמְּקוֹם לְרַחֵק מִבְּעֵלְיוֹ וְלַעֲלוֹם פְּלִמּוֹד לִזְמַר (תְּהִלִּים קלב' יד) זֹאת מְהֵמָתִי עֲדִי עַד פַּה אֲשֶׁב לְכַשְׁמִבּוֹא אוֹתוֹ שְׁפָתוֹב פּוּ (זְכַרְיָה טו' ט) עֲנִי וְלִכְבֵּשׁ עַל חֲמוּרִי.

מסורת המדרש
ב. שבו לנס מה עם החומר יבמות סב כחובות קיא קידושין סח. ב"ק סט. דהר"י תנחומא כ"א-כ"ב חזקוני פ"י פ"א ע"ג ע"ד ע"ג על החומר ראה לה"ה פ"ד ר"ב פ"א

את את מה — שיש על ההר, כמו — שאני רואה? אמר לו: "היך" ושוב — אמר — אברהם — לשיני נערי — "אליעזר" — עבד, "וישמעאל" בן שפחתו (פרד"א ל"א): "רואים אתם מה — שיש על ההר כמו — שאני רואה? אמר לו: "לאוי, לכן — אמר — אברהם: הוואיל וחומר אינו רואה, ואתם אין אתם רואים — "שבו לכם פה עם החומר" — אין אתם רואים לבוא אל המקום הקודש, כמו שאין החומר ראי לכן.
ומנין — באמת, אנו למדים — שהעבדים דומין — בנינו יחוס ומשפחה — לבהמה שאין בהם תפיסת קידושין, ולא התייחסות הבנים לאביהם? מהכא — מכאן, מן הכתוב הזה, שאמר אברהם לעבדיו: "שבו לכם פה עם החומר" — הזכיר אותם כיושבים בשוה לחומר, שלא אמר "שמרו על החומר", או "שבו אל החומר" או "על החומר" אלא "עם החומר", לומר ולומר — "עם החומר" — שאחם עם הדומה במעלתו, ביחוס, לחומר, ואילו — רבנן, מייחדי ליה — מביאים אותן, את הדין הזה של יחוס העבדים — מהכא — מכאן, ממתן תורה — ששם באותו מעמד קבלו ישראל את מעלת קידושתם וחשיבותם ליחוס משפחה מעתה ועד עולם, וזכו — שנאמר שם, כעשרת הדברות של מתן תורה: "ששת ימים תעבוד ועשית כל מלאכתך, ויום השביעי... לא תעשה כל מלאכה אתה ובנך ובתך ועבדך ועמך ובהמתך וגיד אשר בשעריך" — הפסיק הכתוב בין "בנך ובתך, ועבדך ועמך, וגידך", ואמר באמצע בין "ואמתך" לבין "וגידך" — שהם בני אדם — "ובהמתך", כדי לסמוך בהמה אל עבד ואמה, לומר לך שדין עבד ואמה כדין בהמה.

ר"א: "ירא את המקום מרחוק" — ולא אמר "ירא מרחוק את המקום" אלא "המקום מרחוק" — שהמקום, מצד עצמו הוא רחוק — אמר רבי יצחק: צפה אברהם ברוח הקודש — שעתידי וּמִקְוָם — הנה, זה המוריה, מקום בית-המקדש — ליעריקן מבעליו — מישראל, בעת הזרבת הגלות, וזה "המקום מרחוק" — שהמקום בעצמותו עומד לדיחת רוחן מהשגת יד המבטאים אותו, ואם תאמר: "יעלעלים" — ישאר המקום רחוק מהישג ידם של ישראל, חס ושלוש? תלמדו לומר: הנה המונח ללמנו, כאן עלינו לשבו לכם פה" — התייחד לומר "פה" — לומר ולומר עד מתי

יְחִינּוּ מִיָּמִים בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְקָמְנוּ בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל אֲסַתָּר (אסתר ה' א) יְהִי בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי וְתִלְכַּשׁ אֲסַתָּר מְלָכוֹת, לְכַשֶּׁה מְלָכוֹת פִּית אֲבִיָּה בְּאִיזָה זְכוּת רַבְּנָן וְרַבִּי לִוִּי רַבְּנָן אֲמַר בְּזְכוּת יוֹם הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל מִטְוָן תוֹרָה שְׂנַאֲמַר יוֹהֵי בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי פְּהִית הַבְּקָר, וְרַבִּי לִוִּי אֲמַר בְּזְכוּת שֶׁל יוֹם שְׁלִישִׁי שֶׁל אֲבָרְהָם אֲבִינוּ שְׂנַאֲמַר בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי יִצְרָא אֵת הַמְּקוֹם מְרַחֵק, מַה רָאָה רָאָה עֲנֵן קְשׁוּר פְּהֵר אֲמַר דְּזִמְהָ שְׂאוּתוֹ מְקוֹם שְׂאֲמַר לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַקְרִיב אֵת בְּנֵי שָׁם.

ב. אמר ליעקב בני ראה את מה שאני רואה אמר לו תגיע החתיה לקצה, וכתוב שם: "יחינו מיומים, ביום השלישי יקמנו ונחיה למימי" — שמע שתכנס בהם הרוח להחיותם עד שיקמו רחינו, ימשך שלשה ימים, ועיני ע"ה, וכן מצאנו אשר ביום השלישי של — אום — אסתר, אשר צמה היא ונערתיה וכל היהודים, להתפלל על גיור המן. החלה להתנצץ הישועה — וכתוב שם: "יודי ביום השלישי ותלכש אסתר מלכות" — ולא נאמר "בגוי מלכות" אלא "מלכות" — מכאן אתה למד — ש"לכשה" — אסתר מאז — זו (מגילה ד' ט) של — מלכות בית אביה — כח שאול מלך ישראל, אשר היא ירחה מודעו (מגיל ד' ט) שבו ביום כבר הופיע עליה חוס של חסד למצוא חן בעיני אחרורו ומה נגמרה אחר כ הישועה, לאחר יומיים. כאמור במגילת-אסתר.

יש לנו לשאול — באיזה זכות — מושע ה' את הצדיקים, תמיד ביום השלישי? רבנן ורב לוי — תולקים בכרז זה, רבנן אמרי: בזכות של — אותו — יום השלישי של מתן תורה שנאמר "יודי ביום השלישי בהיותה-במש" — שקבלו בכול ישראל אחד את החתיה, בזכות רבים זה הושע ה' את אבותיהם לפניו, ואת בניהם אחריהם ביום השלישי, ורבי לוי אמר: "בזכות של יום שלישי של אברהם אבינו — שהיה הואשן בכך, בבטוין העקידה — שנאמר: "ביום השלישי... וירא את המקום מרחוק" — הלך בו ביום לשחוט את בנו, והוא היה, כאמור, הינו השלישי לצער טוחות תיפשו אחר המקום, ונושע בו מהצער הזה על ידי שראה כבר את המקום מרחוק כאמור כאן: "ביום השלישי... וירא את המקום מרחוק".

יש לנו לשאול — מה ראה — אברהם במקום, לדעת שהוא המקום המבוקש, הוא "וזה חמד אליהם"? ראו ענין קשור — ורבוץ ומהות — בודי, אינו נימק ממנו, כדרך שאר העמים שהם כלים ברוח, ודע הכתב שהוא ענין כבוד ה' ומע מודיע ליא — אמר: "ירומה" — לי — שאותו מקום — ירא יומיים — שאמר לי יעקב ה' ליעקב את בני שש"ו, ועמך מרחוק ויעתיב אותו